

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 13/05/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 883

“HỦY BÁNG TAM BẢO TỘI NÀY RẤT NẶNG!”

Chúng ta tưởng rằng những việc như chửi Phật, giết hại Tăng, đốt Kinh sách mới là hủy báng Tam Bảo. Căn tánh của chúng sanh vô cùng khác biệt cho nên Phật nói cho chúng sanh nghe rất nhiều pháp môn khác nhau phù hợp với căn tánh chúng sanh để chúng sanh theo đó mà tu tập nhưng ngay đến những người học Phật cũng hủy báng Tam Bảo. Người tu pháp này lại chê bai pháp kia, người tu pháp kia lại chê bai pháp nọ, thậm chí giữa các tôn giáo cũng chê bai lẫn nhau. Đó là một sự sai lầm nghiêm trọng! Đó cũng là tội hủy báng! Cho nên chúng ta phải hết sức cẩn thận, nếu không khéo thì phạm vào tội phi báng. Phi báng Tam Bảo là tội đọa địa ngục A Tỳ, địa ngục Vô Gián. Thời gian ở những địa ngục này rất lâu.

Suốt cuộc đời hành pháp của Hòa Thượng, Ngài đi đến đâu cũng tán thán, ca ngợi các tôn giáo. Ngài coi tất cả các tôn giáo đều là đệ nhất, không hề nghĩ rằng tôn giáo của mình là đệ nhất. Ngài đi đến đâu cũng tán thán bằng tâm chân thành chứ không phải là tán thán một cách hời hợt, nói một vài câu cho dễ nghe. Hòa Thượng từng nói: **“*Khi tôi đứng trước chúa thì tôi là học trò của Chúa, khi tôi đứng trước A La thì tôi là học trò của A La*”**. Ngài thật học chứ không phải là học để lấy lòng. Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp để chúng ta thấy Ngài không chỉ kính trọng đấng giáo chủ của mình, Ngài kính trọng tất cả tôn giáo như kính trọng Thích Ca Mâu Ni Phật. Có rất nhiều người tu hành cho rằng họ tu đúng, người khác tu sai nên họ tìm cách cản trở, thậm chí phá hoại việc tu học của người khác. Tội đó rất nặng cho nên chúng ta phải hết sức cẩn trọng!

Hòa Thượng nói: **“*Phật nói cho chúng ta nghe rất nhiều pháp môn nhưng pháp môn bình đẳng không có cao thấp, cao hay thấp là ở tâm của mỗi chúng ta, tâm thì nhận biết được sâu, tâm thì nhận biết được cạn. Người tu học có thành tựu thì pháp đó tương ứng với họ, nhà Phật gọi đó là pháp liễu nghĩa*”**. Có người tu Tịnh Độ không thành tựu nhưng tu Mật Tông có thành tựu, vậy thì Mật Tông là pháp liễu nghĩa đối với họ. Có người tu Mật Tông không có thành tựu nhưng tu Thiền Tông lại có thành tựu, vậy thì Thiền Tông là pháp liễu nghĩa đối với họ. Cho nên chúng ta không thể nói tu Thiền có thành tựu, tu Tịnh Độ không có thành tựu. Người tu Thiền lại chê bai người tu Mật. Người tu Tịnh Độ lại chê bai lẫn nhau, họ nói phải tu như thế này mới có thành tựu, tu như thế kia không có thành tựu. Đó đều là tội phi báng.

Hòa Thượng nói: **“Có rất nhiều người học Phật nhưng không nhận biết được rõ ràng đối với pháp môn nên họ cố chấp cho rằng pháp môn này thù thắng, pháp môn kia không tốt, họ hủy báng pháp môn khác”**.

Tất cả pháp môn đều do Phật nói ra. Vậy mà họ tán thán pháp môn này, hủy báng pháp môn kia! Họ thật sự quá **“can đảm”**! Trước đây họ niệm Phật nhiều năm, sau khi tiếp nhận được pháp Thiền của Tiểu Thừa, họ cho rằng pháp Thiền mới là thật vì khi họ Thiền họ cảm thấy an lạc, bình an. Thế là họ cho rằng pháp niệm Phật là pháp nguy tạo, họ cật lực báng bỏ pháp niệm Phật. Trước đó họ đã có nhiều năm bái lạy Phật, nhưng họ tu qua rất nhiều đạo tràng, tham gia rất nhiều pháp hội nhưng không có thành tựu rồi sinh ra hủy báng Phật. Tu hành nhiều đạo tràng không có thành tựu là do công phu tu tập của chính mình chứ không phải do pháp. Vậy mà họ dám tảo tợn hủy báng, dẹp hết tất cả những biểu tượng của Tây Phương Tam Thánh. Thật đau lòng!

Hòa Thượng nói: **“Trong thế gian có rất nhiều học thuật, nhiều môn học khác nhau như hàng hải, hàng không, địa chất... Chúng làm sao có thể nói môn hàng hải mới là thật, môn hàng không không đáng học!”**. Nhà Phật nói: **“Thân người khó được, Phật pháp khó nghe”**. Ngày nay chúng ta đã có thân người rồi. Chúng ta gặp được Phật pháp để tu hành đã là một phước duyên vô cùng thù thắng! Gặp được Phật pháp mà tùy tiện báng bỏ Phật pháp thì đó chính là nghiệp chướng sâu nặng.

Tôi biết một số người ban đầu sa đà vào **“danh vọng lợi dưỡng”**, sau đó sa đà vào hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**. **“Danh vọng lợi dưỡng”** nhiều quá khiến họ niệm Phật bị chướng ngại. Tiền của nhiều quá khiến họ buông buông được, họ sợ nếu không hưởng thụ thì vô cùng lãng phí cho nên họ bỏ ăn chay để ăn mặn, ăn thịt chúng sanh. Điều đáng sợ là họ ăn thịt chúng sanh nhưng không ăn **“tam tịnh nhục”** mà ăn chúng sanh còn đang sống. Trước đây họ đã từng ăn chay 5 - 7 năm nhưng bây giờ họ ăn tôm còn đang bơi đang nhảy, họ nhúng lẩu để ăn. Tập khí phàm ăn của họ quá sâu nặng, họ không được gần thiện hữu tri thức mà chỉ gần bạn ác cho nên họ bị xui khiến. Nhà Phật gọi họ là **“kẻ đáng thương!”**.

Người có tâm thanh tịnh thì ăn gì cũng thấy ngon, ăn rau đồng, rau dại vẫn ngon, không cần tốn kém, không cần phải ăn tôm hùm, chân gấu. Có người nói với tôi: **“Trời ơi! Sống như thế này mà sống được sao? Sống mà không cà phê, không thuốc lá, không đi chơi, không hưởng thụ thì sống để làm gì!”**. Họ cho rằng đời sống thì phải hưởng thụ, cho rằng cuộc sống của chúng ta quá buồn chán. Thực ra đời sống của chúng ta an vui không gì bằng! Cuộc sống của họ thì lúc nào cũng buồn chán, sau cuộc vui, sau một trận hưởng thụ thì lại buồn chán. **Họ không biết rằng thỏa mãn dục vọng của chính mình cũng giống như người đang khát lại đi uống nước biển, càng uống càng khát, nếu uống càng nhiều thì chỉ có nước chết. Càng thỏa mãn dục vọng thì dục vọng sẽ càng nâng cao.** Mọi người thử lấy kinh nghiệm trong cuộc đời của mình xem khi mình thỏa mãn dục vọng của mình thì dục vọng có dừng lại không? **“Thôi đủ rồi, lần đi chơi này là quá đủ rồi, lần hưởng thụ này là quá thỏa mãn rồi! Sau này không cần hưởng thụ nữa!”**. Họ có dừng lại không hay vài ngày sau lại muốn nữa. Càng thỏa mãn dục vọng thì dục vọng càng

nâng cao, không bao giờ dừng lại. Chúng ta phải biết kiểm soát, phải biết dừng lại! Thí dụ chúng ta ham ngủ, nhưng chúng ta bắt mình phải thức dậy đúng giờ, đó là chúng ta biết kiểm soát dục vọng. Nếu trước chúng ta ham ăn bào ngư, vi cá nhưng bây giờ không cần nữa, chỉ cần ăn đơn giản, ăn đủ no là được.

Ngày hôm qua, Cô lại kho một nồi mít non rất ngon. Tôi đi làm về mà ăn cơm với mít kho như được thưởng thức một bữa đại tiệc. Cho nên chúng ta phải biết kiểm soát dục vọng, thay đổi những dục vọng của mình chứ không đi thỏa mãn dục vọng của mình. Người thỏa mãn dục vọng là đại khờ vì không bao giờ thỏa mãn được. Có những người đã có rất rất nhiều tiền rồi nhưng họ vẫn muốn phải là người nhiều tiền nhất nên họ vẫn tất bật kiếm tiền mà không biết là sẽ phải tất bật đến bao giờ.

Có câu đối viết bên cạnh Đức Phật Di Lặc: **“Ta cười ngạo vì ai mà khổ đến thế!”**. Cho dù họ có rất nhiều tiền nhưng cũng chỉ ăn một ngày ba bữa, nhiều lắm là ăn một ngày năm bữa, tối ngủ cũng chỉ cần 6 tác, người nào nằm cong như con tôm thì còn gọn nữa. Nếu chúng ta muốn biết mình nằm ngủ thế nào thì đặt camera xem giấc ngủ của mình an lạc hay đầy đau khổ. Có rất nhiều người tuy rất nhiều tiền nhưng không có giấc ngủ an lạc. Có người lấy hai - ba cái gối đắp lên mặt mà ngủ chứ không có tướng ngủ tự tại. Họ quá tất bật, quá mong cầu, cho nên đã tạo ra vô số tội nghiệp.

Những người tu hành như chúng ta nếu không hiểu pháp một cách đúng đắn thì cũng tạo nghiệp nhân, nhà Phật gọi là **“tam thế họa”**, họa ở ba đời, tạo cái họa mà kết đến đời thứ ba. Đời này tích cực tu phước, tích công bồi đức thì đời thứ hai hưởng phước. Khi hưởng phước thì tạo nghiệp, ví dụ nhiều tiền quá phải sắm du thuyền, phải sắm siêu xe. Trên thế giới nhiều đại gia sở hữu du thuyền, máy bay, vài trăm chiếc siêu xe. Đời thứ hai hưởng phước thì tạo nghiệp cho nên đến đời thứ ba phải thọ báo. Đó là tạo nghiệp thọ báo.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đang tu pháp môn này được tốt, thế là chúng ta đi hủy báng pháp môn khác. Chúng ta phải nên biết đây là sai lầm, đây là mê hoặc, đây là tạo nghiệp. Bạn chê pháp môn là bạn đã hủy báng Pháp. Bạn hủy báng Pháp chính là hủy báng Phật vì pháp đó là Phật nói ra. Bạn hủy báng Pháp chính là hủy báng Tăng vì có rất nhiều người y theo pháp đó mà tu hành, họ có thành tựu, nhưng bạn lại hủy báng pháp đó, vậy thì bạn đã hủy báng Tăng rồi. Chê bai một pháp nào đó chính là chê bai Phật đã nói pháp đó, chê bai cả những người tu pháp đó, chính là chê bai Tăng. Vậy thì Tam Bảo bạn đều đã phỉ báng”**.

Người tu hành Tịnh Độ như Hòa Thượng Hải Hiền cả một đời chỉ niệm Phật, không giảng Kinh, không làm những Phật sự khác. Ngài tự tại ra đi. Họ đưa thân Ngài vào nhập thất thì sau 6 năm 100 ngày, thân Ngài vẫn còn nguyên, râu tóc Ngài mọc dài hơn. Người tu hành một pháp có thành tựu mà mình chê bai thì tội đó không nhẹ.

Rất nhiều người tu hành pháp môn khác hoặc tu hành ở tôn giáo khác họ cũng có thành tựu. Một học trò nói với tôi: **“Khi Cha con nằm trong bệnh viện, đang nằm trong phòng kín mà ông nói: “Con ơi**

sao tiếng nhạc lớn quá!”. Học trò tôi nói: “Con không nghe thấy tiếng gì cả. Cha đang ở trong phòng kín bật điều hòa mà!”. Một lúc sau thì ông ra đi. Tôi nói: “Đó là tiếng nhạc của Thiên nhân đến tiếp đón ông!”. Họ cũng đã có thành tựu. Họ tu các tôn giáo khác có thành tựu mà chúng ta đi chê bai tôn giáo đó thì đó là tội nghiệp. Cho nên chúng ta phải hết sức cẩn thận.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta không những không được hủy báng Tam Bảo mà ngay đến hoài nghi cũng không nên có. Nghi báng Tam Bảo chính là mê hoặc, chính là tạo nghiệp. Có rất nhiều người chưa hiểu rõ ràng pháp môn Tịnh Độ, họ nhìn thấy người niệm Phật không vãng sanh thì liền nói rằng “tu pháp niệm Phật không có thành công, pháp này là giả”. Đây là hủy báng Phật, hủy báng Pháp, cũng là hủy báng một số người chân thật tu hành, chân thật vãng sanh. Đây là tạo tội hủy báng Tam Bảo rồi!**”.

Chúng ta không trách họ được vì rất nhiều người niệm Phật nhưng đã bỏ pháp môn, rất nhiều người niệm Phật ngay trong đời không có một chút thành tựu nào. Người niệm Phật mà “tham sân si” vẫn rầy đây, vẫn “tự tư tự lợi”, vẫn “danh vọng lợi dưỡng”, vẫn hưởng thụ “năm dục sáu trần” một cách thỏa mãn. Đó là những người niệm Phật không làm ra được tấm gương tốt để người khác nhìn vào, khiến người ta chê bai, hủy báng. Lỗi đó cũng thuộc về người học Phật chúng ta.

Hòa Thượng nói: “**Chê bai pháp môn, tạo thành tội hủy báng Tam Bảo thật ra là do không hiểu rõ được nhân tố chân thật của việc thành công hay thất bại của việc vãng sanh. Nguyên nhân chính là do họ làm không đúng pháp, đối với sự và lý không hiểu rõ một cách tường tận, không rõ được sự lý của Tịnh Độ rồi hủy báng. Họ chỉ nương vào tà tri tà kiến của mình mà xem thường, chê bai. Loại người này có thông minh hay không? Thế gian có một số người có trí tuệ nhưng trí tuệ của họ không lưu xuất từ tâm thanh tịnh mà trí tuệ có từ nơi học thức, gọi là thế trí biện thông. Họ rất có biện tài, họ không tin Phật pháp. Bạn nói cho họ nghe Phật pháp thì họ sẽ có rất nhiều lý luận để bài xích**”. Trước đây cũng có rất nhiều người bài xích.

Một lần, khi tôi đi giảng ở Nha Trang, có người hỏi tôi: “Thích Ca Mâu Ni Phật nói Ngài chỉ nói lại những gì mà bảy đời Chư Phật nói. Vậy thì làm sao biết được Thích Ca Mâu Ni Phật chỉ nói lại những điều mà bảy đời Chư Phật đã nói?”. Có một người hỏi tôi: “Có thuyết cho rằng Thích Ca Mâu Ni Phật giảng pháp 49 năm, có thuyết cho rằng Thích Ca Mâu Ni Phật giảng pháp 45 năm, thuyết nào đúng?”. Đó chính là “thế trí biện thông”. Chúng ta không cần phải đính mắc, bận tâm 45 năm, 49 năm, 50 năm, hay 100 năm. Chúng ta cứ y theo những lời Phật để làm ra kết quả tốt là được rồi. Đó mới gọi là người có học thức.

Hòa Thượng nói: “**Một số người vẫn còn viết ra văn chương để phê bình, hủy báng Phật pháp. Tạo ra tội nghiệp này là tội quá nặng, kết quả sau cùng của họ sẽ rất đáng thương. Cho nên trong Phật Kinh có câu: “Kẻ đáng thương!**”. Người không hiểu Phật pháp chỉ dùng tri thức thế gian để chê bai, hủy

báng Phật pháp. Có một số người cũng tu hành Phật pháp, nhưng người tu pháp này thì chê bai pháp kia, người tu pháp kia thì chê bai pháp này.

Thí dụ trong giáo dục, chúng ta chọn hướng giáo dục này, cho rằng hướng giáo dục này tốt rồi đi chê bai hướng giáo dục của người khác. Đây cũng là phạm vào tội hủy báng. Hướng của mình tốt vậy thì mình cứ làm thật tốt là được rồi, làm ra để cho họ xem thấy, biểu diễn cho họ thấy. Nếu họ xem thấy tốt thì họ sẽ làm theo, chúng ta không nên chê bai, chỉ trích người. Khi chúng ta chỉ trích, chê bai người thì chúng ta đã phá hoại tâm thanh tịnh của chính mình. Cho nên người học Phật chúng ta hết sức cẩn thận! Thân người không dễ có được, Phật pháp không dễ được nghe. Chúng ta có được thân người rồi, chúng ta đã được nghe Phật pháp rồi mà không biết trân trọng, lại còn chê bai để rồi tạo nghiệp, bỏ lỡ cơ hội thành tựu trong Phật pháp. Vậy thì rất đáng tiếc, rất đáng thương!

Trong từng bài, Hòa Thượng rất từ bi nhắc nhở chúng ta. Đôi khi chúng ta vô tình, trong vô tình chúng ta đã phạm phải những sai phạm vô cùng nghiêm trọng. Chúng ta phạm phải những sai phạm đó không những không có thành tựu trong Phật pháp mà còn phải nhận lấy những nhân quả đáng tiếc ở đời sau. Cho nên không học, không tiếp cận thì sẽ không hiểu, không nhận ra được. Người nào đã nghe được trên 300 - 400 đề tài rồi thì tự khắc sẽ có cái thấy, cái nhìn sáng suốt hơn, có cái thấy, cái nhìn hoàn toàn khác. Chúng ta đã học được gần 900 đề tài rồi. Mọi người chưa trải qua hết tất cả những đề tài này vì sau khi học hơn 300 đề tài tôi mới bắt đầu mở Zoom. Không biết chúng ta có thời gian để nghe lại những đề tài trước đó không? Chắc là hiếm! Chúng ta thấy biển học mênh mông! Chúng ta không học mà chỉ dùng tri thức thế gian để đi phê bình người khác, tự cho rằng cái này đúng, cái kia không đúng.

Thế gian có câu: “*Ếch ngồi đáy giếng*”, con ếch ngồi dưới đáy giếng nhìn thấy bầu trời chỉ to bằng một cái vung nôi. Cũng như người mù sờ một con voi, người sờ chân voi thì nói “*con voi như cái cột đình*”, người sờ vòi voi thì nói “*con voi như con đũa*”, người sờ tai voi thì nói “*con voi giống như cái giẻ quạt*”. Người dùng tri thức thế gian cũng y như người mù sờ con voi.

Trước đây tôi dịch “*Kinh Hoa Nghiêm Áo Chi*”, có một câu làm cho tôi phải suy tư cả ngày: “***Trong một thế giới có vô số hạt vi trần. Trong những hạt vi trần đó có những thế giới. Thế giới không thu nhỏ, hạt vi trần không phình to, vậy mà trong hạt vi trần có thế giới***”. Lúc đó tôi không hiểu những điều này nhưng tôi cũng không dám nói là sai. Hạt vi trần là hạt bụi rất nhỏ, phải dùng kính hiển vi mới nhìn thấy, vậy mà trong hạt vi trần có một thế giới bao la. Ai tin nổi không? Nếu dùng đầu óc phàm phu mà chê bai thì chết rồi. Đến khi tôi dịch đĩa “*Hài hòa cứu vãn nguy cơ*” thì tôi mới hiểu. Trong đĩa đó có một đoạn nói về việc Ngài Phó Tổng thống Mỹ Al Gore chỉ ra một bức ảnh chụp trái đất khi phi thuyền bay ra khỏi trái đất 4 tỷ km, lúc đó trái đất của chúng ta chỉ to bằng cái đầu đũa. Nếu phi thuyền bay cách trái đất 16 tỷ km, hoặc vài trăm tỷ km thì không còn nhìn thấy trái đất nữa. Vậy thì có phải là trong hạt vi trần có thế giới không! Phó Tổng thống Mỹ Al Gore chỉ vào cái chấm nhỏ màu xanh và nói: “*Đây là trái đất của chúng*

ta". Cái chám nhỏ xíu ấy là nơi diễn ra bao nhiêu buồn vui, giận hờn, tang tóc. Chúng ta đừng đại khờ, chưa hiểu mà chê bai, hủy báng thì đúng là đã tạo ra vô số tội nghiệp!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!